



## ΕΡΜΗΝΕΙΑ

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑ

# ΛΟΥΚΑΝ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΗΣ Γ. ΚΥΡΙΑΚΗΣ.

**Ζ**ΟΥΓΡΑΦΟΣ ὑπῆρχεν, ὡς λέγουσιν οἱ ιεορικοί, ὁ θεηγόρος ἀπόσολος καὶ εὐαγγελιστὴς Δουκᾶς· ἡμεῖς δὲ βλέπομεν, ὅτι καὶ ἴστοριογράφος ὑπῆρχεν ὁ τρισμακάριος ἄριστος καὶ σοφώτατος· τοσοῦτον εὐτάκτως καὶ συντόμως περιγράφει τὰ ἴστορούμενα, καὶ τοσοῦτον καθαρὰ διηγεῖται πάσας τὰς ἀναγκαίας περιστάσεις, ὥστε φαίνεται σοι, ὅτι οὐκ ἀναγινώσκεις βιβλίον, ἀλλὰ βλέπεις εἰκόνα, ἐν τῇ ἐξωγραφημένᾳ εἰσὶν αὐτὰ τὰ ἴστορούμενα πράγματα. Ἐπιθεταιοὶ τὸν λόγον μου καὶ ἡ σήμερον ἀναγνωσθεῖσα περὶ τῆς ἐν Ναΐν χήρας ἴστορία· διὰ χρωμάτων τοσοῦτον ζώντων ἐξωγράφησεν ὁ ἄγιος εὐαγγελιστὴς καὶ τῆς χήρας τὸ μέγα δυστύχημα, καὶ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ τὴν ἀμετρον εὐσπλαγχνίαν, καὶ τῆς θεότητος αὐτοῦ τὸ ἔξαισιον θαῦμα, ὥστε ἡ ἴστορία αὕτη, μόνον ἀναγινωσκομένη, κατάνυξιν φέρει εἰς τὴν ψυχὴν καὶ δάκρυα εἰς τὰ ὅμματα· διὸ ἐλπίζομεν, ὅτι καὶ ἡ ἐρμηνεία αὐτῆς, ἣν εἰς ὑμᾶς προβάλλομεν, καρποφόρος ἔσεται καὶ ψυχοσωτῆριος.

<sup>Ἄριν. 7,</sup> Τῷ καιρῷ ἔκεινῳ ἐπορεύετο ὁ Ἰησοῦς εἰς πόλιν καλουμένην Ναΐν,

καὶ συνεπορεύοντο αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἵκανοι, καὶ ὄχλος πολὺς.

Πλησίον τοῦ Θαδωρίου ὅρους ἔκειτο ἡ <sup>Ἐδούλη, εἰς</sup> πόλις ἡ ὄνομαζομένη Ναΐν· ἐξελθῶν δὲ <sup>τὸ περὶ το-</sup> <sup>πικ. ὄνομα-</sup> Ἰησοῦς ἐκ τῆς Καπερναούμ, καὶ οἰατρεύσας <sup>τῶν.</sup> <sup>Δουλ. 7,</sup> τὸν δοῦλον τοῦ ἐκαποντάρχου, τῇ ἐφεξῆς <sup>6.</sup> ἡμέρᾳ ἐπορεύετο εἰς τὴν πόλιν Ναΐν· ἡκολούθουν δὲ αὐτῷ πολλοὶ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, καὶ πλῆθος πολὺ λαοῦ. Μαθητὰς δὲ ἐνταῦθα λέγει οὐ μόνον τοὺς δώδεκα ἀποστόλους καὶ τοὺς ἑβδομήκοντα μαθητάς, οὓς μετὰ ταῦτα ἀνέδειξεν ὁ Κύριος, ἀλλὰ <sup>Ἄριν. 10,</sup> καὶ ἔκεινος, οἵτινες, κατ' ἀρχὰς μὲν ἀκολουθοῦντες αὐτῷ, ἦκουον μετ' εὐλαβείας τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ, ἐπειτα, ἀπελθόντες εἰς τὰ ὅπισω, κατέλιπον τὸν διδάσκαλον. Οἱ δὲ πολὺς ὄχλος ἡκολούθει αὐτῷ διὰ <sup>Ἰωάν. 6,</sup> παντός, ἵνα ἄλλοι μὲν ἐξ αὐτῶν βλέπωσιν, ἄλλοι δὲ ἀπολαμβάνωσι τῆς τῶν θαυμάτων χάριτος. Τὰ δὲ ἔξης τῆς διηγήσεως δηλοποιοῦσιν ἡμῖν, ὅτι οὐ κατὰ τύχην, ἀλλὰ κατὰ θείαν πρόγοιαν, ἐπορεύετο ὁ θεάνθρωπος εἰς τὴν πόλιν Ναΐν· ἥλθε δηλαδὴ ἔκει, ἵνα καὶ τὸν νεκρὸν ἀναστήσῃ, καὶ τὴν χήραν παρηγορήσῃ, καὶ φωτίσῃ τὸν λαὸν εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν πίστιν.

<sup>Ἄριθμ. 7.</sup> <sup>12.</sup> Ὡς δὲ ἦγγισε τῇ πύλῃ τῆς πόλεως, καὶ ἴδου ἔξεκομιζετο τεθνήκως υἱὸς μονογενῆς τῇ μητρὶ αὐτοῦ καὶ αὐτῇ ἦν χήρα· καὶ ὅχλος τῆς πόλεως ἵκανὸς σὺν αὐτῇ.

<sup>Ἄριθμ. 19.</sup> <sup>11.</sup> Ἐπειδὴ κατὰ τὸν Ἰουδαϊκὸν νόμον ἀκάθαρτοι ἐλογίζοντο, ὅσοι ἐψηλάφων τὰ ἀνθρώπινα νεκρὰ σώματα, διὰ τοῦτο οἱ Ἰουδαῖοι, ἔξω τῶν πόλεων ἔχοντες τὰ νεκροταφεῖα αὐτῶν, ἔκει ἔθαπτον τοὺς νεκρούς.

<sup>Ἄριθμ. 7.</sup> <sup>14.</sup> Οταν οὖν ἐπλησίασεν ὁ θεάνθρωπος εἰς τὴν πύλην τῆς πόλεως Ναΐν, ἴδου ἔξεκόμιζον τότε ἔξω τῆς πόλεως νεκρόν, ἵνα ἐντα-

φίασωσιν αὐτόν· ἦν δὲ ὁ νεκρὸς υἱὸς γυναικὸς χήρας, πολλὰ νέος, καὶ μονογενῆς τῇ μητρὶ αὐτοῦ. Ὡς φαίνεται δὲ πλουσία καὶ ἔνδοξος ἦν ἡ χήρα ἐκείνη, διότι ἀρκετὸν πλῆθος τῶν πολιτῶν, ἀκολουθοῦντες σὺν αὐτῇ, ἐσυγάδευον τὸν ἔκκομιζόμενον αὐτῆς υἱόν. Σημείωσον δέ, ὅτι ἡ μὲν νομικὴ παρατήρησις ἡ περὶ τῆς ἀκάθαρσίας τῶν νεκρῶν σωμάτων κατηργήθη μετὰ τὴν ἐν κόσμῳ παρουσίαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ παρὰ τοῖς χριστιανοῖς, καθὼς καὶ ἡ περιτομή, καὶ τὸ σάββατον, καὶ τὸ ἄλλα τοῦ νόμου παρατηρήματα· ἡ δὲ συνήθεια τοῦ συγδεύειν τοὺς νεκρούς εἰς τὸν τάφον, ὡς ἔργον ἀγάπης καὶ ἐπιεικείας, ἐπεκράτησε καὶ ἐπικρατεῖ ἄχρι τῆς σήμερον· διότι διὰ τοῦ ἔργου τούτου καὶ οἱ συγγενεῖς παρηγοροῦνται, καὶ ὁ νεκρὸς τιμάται, καὶ ἡ ἀγάπη ἐνεργεῖται. Τί δὲ ἐποίησεν ὁ σωτὴρ τοῦ κόσμου, συγαντήσας τὸν νεκρόν, καὶ ἴδων τὴν μητέρα αὐτοῦ θρηνολογοῦσαν καὶ κλαίουσαν;

<sup>Ἄριθμ. 13.</sup> Καὶ ἴδων αὐτὴν ὁ Κύριος ἐσπλαγ-  
χνίσθη ἐπ' αὐτῇ, καὶ εἶπεν αὐτῇ,  
μὴ κλαῖε.

Οὐδὲ ἡ μήτηρ τοῦ νεκροῦ παρεκάλεσεν, οὐδὲ ἄλλος τις ἐμεσίτευσεν, ἀλλ’ ἀφ’ ἑαυτοῦ ὁ πολυεύσπλαγχνος, δεικνύων, ὅτι φύσει ἐστὶν ἐλεήμων, εὔσπλαγχνίσθη, ἴδων αὐτὴν ὀλολύζουσαν καὶ θρηνωδοῦσαν τὸν υἱὸν αὐτῆς· καὶ πρῶτον μὲν ἐπαρηγόρησεν αὐτὴν διὰ λόγου, εἰπών αὐτῇ, μὴ κλαῖε· ἐπειτα δὲ καὶ δὶς ἔργου, ἀναστήσας τὸν μονογενῆ αὐτῆς υἱόν. Διὰ τούτου ἐδίδαξεν ἡμᾶς ὁ σωτὴρ τῆς ἀληθινῆς εὔσπλαγχνίας τὴν ἀρετὴν, ἵνα καὶ ἡμεῖς, ὅταν βλέπωμεν τὰ δάκρυα τῶν στενοχωρουμένων καὶ καταθλιβομένων, μὴ ἀναμένωμεν ἴκεσίας καὶ δεήσεις καὶ μεσιτείας· τίς ἡ χρεία λόγων, ὅταν λαλῶσι τὰ πράγματα; ἀλλ’ αὐτοπροαιρέτως ἐκτείνωμεν εὐθὺς χεῖρα βοηθείας. Ἀκούσατε δὲ καὶ τὸν τρόπον, διὸ οὗ ὁ τῶν ἀπάντων δεσπότης εὐηργέτησε τὴν κατατεθλιμμένην μητέρα.

<sup>Ἄριθμ. 7.</sup> <sup>14.</sup> Καὶ προσελθὼν ἤψατο τῆς σοροῦ, (οἱ δὲ βαστάζοντες ἐστησαν), καὶ εἶπε· νεανίσκε, σοὶ λέγω ἐγέρθητι.

Διὰ τί ὁ θεάνθρωπος, παραθλέψας τὸν Ἰουδαϊκὸν νόμον, ὅστις ἐκήρυττεν ἀκάθαρτον τὸν ἀπτόμενον τοῦ νεκροῦ σώματος ἡ τῆς οἰκίας ἡ τῶν σκευῶν αὐτοῦ, ἐπλησίασεν εἰς τὸν νεκρόν, καὶ ἤψατο τῆς σοροῦ, ἤγουν τοῦ λεγομένου ξυλοκραββάτου; Σκοπὸν εἶχεν ὁ νόμος τὴν τελείαν ἀποχὴν πάντων τῶν νεκρῶν στρογγὺν τῆς ἀμαρτίας

καὶ μάλιστα τοῦ φόνου· διότι, ἐὰν ἡ μόνη φηλάφησις τοῦ γεκροῦ ἢ τῆς οἰκίας καὶ τῶν σκευῶν αὐτοῦ ἐλογίζετο ἀμαρτία, πόσω μείουκ. 13, ζων ἀμαρτία ἐκρίνετο ὁ φόνος; Καθὼς οὖν ὁ θεάνθρωπος ἔθεράπευσε τὴν συγκύπτουσαν καὶ τὸν ἔηράν ἔχοντα τὴν χεῖρα ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου, ἐξελέγξας ἀμα τὴν περὶ Αουκ. 6, τοῦ σαββάτου· Ιουδαῖκὴν δεισιδαιμονίαν, οὔτω, μέλλων ἀναστῆσαι τὸν υἱὸν τῆς χήρας, παρέβλεψεν ἀνυποστόλως τὴν περὶ τῆς ἀκαθαρσίας διαταγῆν, διδάσκων, ὅτι ὑπερέχει τὸ ἔλεος τὴν νομικὴν παρατήρησιν. Ἐπλησίασεν οὖν παρόρθησίᾳ εἰς τὸν γεκρόν, καὶ ἔθηκε τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ κραββάτου· καὶ οἱ μὲν βαστάζοντες τὸν γεκρόν καὶ περιπατοῦντες ἐστάθησαν, θείᾳ δυνάμει τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐμποδισθέντες· αὐτὸς δὲ ἐξεβόησε τὴν παντοδύναμον καὶ παντεξόουσιον φωνὴν «Νεανίσκε, σοὶ λέγω, » ἐγέρθητι». ἐλάλησε πρὸς τὸν γεκρόν, καθὼς λαλοῦμεν μετὰ τῶν ζώντων· ἐφώνησε τὸν ἄπνουν, καθὼς φωνοῦμεν τοὺς ὑπνοῦντας καὶ κοιμωμένους· «Νεανίσκε, εἶπε, σοὶ λέγω», πρὸς σὲ τὸν γεκρόν, καὶ οὐχὶ πρὸς ἄλλον ζῶντα λαλῶ, ἐξέγειρε, ἀνάστα ἐκ τῶν γεκρῶν.

Αὐτ. 7, 15. Καὶ ἀνεκάθισεν ὁ γεκρός, καὶ ἤρξατο λαλεῖν· καὶ ἐδωκεν αὐτὸν τῇ μητρὶ αὐτοῦ.

“Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! Ήχουσεν δ. γεκρός την δεσποτικὴν φωνὴν· ἐπέέρεψεν εὐθὺς ἡ ψυχὴ εἰς τὸ γεκρόν σῶμα· ἐλαδον εὐθὺς τὴν συγήθη κίνησιν τὸ αἷμα καὶ τὸ ζωτικὸν πνεῦμα· ἐκινήθησαν πάντα τὰ μέλη, καὶ μέρη τοῦ σώματος, καὶ ὅλη ἡ ἐ-

σωτερικὴ τοῦ σώματος οἰκονομία· ἀνέστη εὐθὺς ὁ γεανίσκος ἐκ τῶν γεκρῶν, ἐκάθισεν ἐπάνω εἰς τὴν γεκροφόρον κλίνην, καὶ ἐλάλει πρὸς τοὺς περιεστῶτας. Τοῦτο δὲ τὸ ἔξαισιον θαῦμα ἐτέλεσεν ὁ Ἰησοῦς οὐδιὰ ἐμφυσημάτων καὶ ἐπικλήσεως θεοῦ, ὥσπερ 3. Βασ. 17, 21. ὁ Ἡλίας, οὐδὲ διὰ προσευχῆς καὶ συγκάμψεως, ὥσπερ 4. Βασ. 34, 35. ὁ Ἐλισσαῖος, ἀλλὰ διὰ μόνης προστακτικῆς φωνῆς «Νεανίσκε, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι». Ἀναστῆσας δὲ αὐτόν, παρέδωκεν αὐτὸν τῇ μητρὶ αὐτοῦ, ἵνα δεῖξῃ, ὅτι διὰ τὰ δάκρυα αὐτῆς ἀνέστησεν αὐτόν, καὶ παραστήσῃ τὸ μητρικὸν δικαίωμα, καὶ διδάξῃ πάντας τὴν πρὸς τοὺς γονεῖς χρεωστουμένην εὐλάβειαν καὶ ὑπακοήν. Τοῦτο δὲ αὐτὸν ἐπράξε καὶ ὁ Ἡλίας, ὅτε ἀνέστησε τῆς Σαρσπτίας τὸ παιδίόριον· «Καὶ ἐδωκε, λέγει ἡ θεία γραφή, αὐτὸ τῇ 3. Βασ. 17, 23. » μητρὶ αὐτοῦ». δομοίως καὶ ὁ Ἐλισσαῖος, ὅτε ἀνέστησε τὸν υἱὸν τῆς Σωμανίτιδος· «Καὶ εἶπεν Ἐλισσαῖε, λάβε τὸν υἱόν σου». 4. Βασ. Τί δὲ ἐλεγον οἱ περιεστῶτες ὅχλοι, ἰδόντες τὸν γεκρόν διὰ μόνου λόγου ἀναστάντα ἐκ τῶν γεκρῶν, καὶ ἀνακαθίσαντα, καὶ λαλοῦντα;

Ἐλαβε δὲ φόδος πάντας, καὶ ἐ- Αουκ. 7, 16. δόξαζον τὸν θεόν, λέγοντες, ὅτι προφήτης μέγας ἐγήγερται ἐν ἡμῖν, καὶ ὅτι ἐπεσκέψατο ὁ θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ.

Τῆς παντοδυναμίας καὶ παντεξόυσιότητος τοῦ θεοῦ ἰδόντες τὸ ἔργον οἱ περιεστῶτες λαοί, ἐφοβήθησαν πάντες τὸ κράτος, καὶ τὴν κυριότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ δεξιολογίαν προσέφερον. εἰς τὸν θεόν,

λέγοντες· Μέγας προφήτης ἐφάνη ἐν μέσῳ  
ἡμῶν· ἐπεσκέψθη, καὶ ἡλέησεν ὁ θεὸς τὸν  
λαόν αὐτοῦ, ἦγουν τὸ γένος τοῦ Ἰσραὴλ.  
Ἐπειδὴ δὲ τὰ λόγια τῆς δοξολογίας αὐτῶν  
ὅμοιά εἰσι τοῖς τοῦ προφήτου Μωϋσέως,  
ὅστις, προκαταγγέλλων τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ  
τὴν πρὸς αὐτοὺς θείαν ἐπίσκεψιν τὴν ἐσο-  
μένην διὰ τῆς ἐν κόσμῳ παρουσίας τοῦ υἱοῦ  
τοῦ θεοῦ, ἔλεγεν αὐτοῖς ἐκ προσώπου τοῦ

Αετ. 18, θεοῦ· «Προφήτην ἀναστήσω αὐτοῖς ἐκ τῶν  
18.

» ἀδελφῶν αὐτῶν, ὃσπερ σέ· καὶ δώσω τὰ  
» ρήματα ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ, καὶ λαλή-  
» σει αὐτοῖς καθ' ὅτι ἀν ἐντείλωμαι αὐ-  
» τῷ· διὰ τοῦτο πιθανόν ἐστιν, ὅτι αὐτοὶ  
τότε ἐγνώρισαν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός  
ἐστιν ὁ προσδοκώμενος Μεσίας ὁ ὑπὸ τοῦ  
Μωϋσέως καὶ τῶν λοιπῶν προφητῶν προ-  
καταγγελθεὶς σωτὴρ καὶ λυτρωτὴς τοῦ  
γένους αὐτῶν, καὶ πάντων τῶν ἐπὶ γῆς  
ἀνθρώπων.